

IN MEMORIAM

KOBER LEO. Idegenben, New Yorkban halt meg szeptember 18-án Kober Leó festőművész, négy ország élelapjainak kedvelt rajzolója. Legutóbb, mintegy tíz év óta, a New York Times és a World hozta szaporán rajzait, azelőtt többféle berlini lap, még előbb a párizsi Rire és Assiette au Beurre és éveken át valamennyi budapesti élelap. Ezeket a rajzokat erősen kiélezett szatíra jellemezte, előadásukat pedig szokatlanul nagy készség, amely egyformán rendelkezésre állott a ceruza, rajztoll, gouache és tuss-ecsetrajzban. Igazi újságíró-vérmérsékű rajzoló volt, aki csak úgy ontotta magából az ötleteket. Mindenütt, ahol megfordult, rögtön rátalált az élet helyi különlegességeire, a párizsi nőt és a vaskos német kritikust, a sznobot és bohémot a maga sajátosságában formálta át gúnyolódásra mindig kész ecsetje. Ezek az ecsetrajzok, amelyekhez gyakran segítségül vette a szín elemét is, művészetének legjellemzőbb darabjai, de nem az egyetlen formája munkálkodásának, mert becsúgya a képalakítás felé is terelte, amelyben azonban már lelki alkatanál fogva sem arathatott annyit sikert, mint maliciózus grafikájában.

Kober Leó Brünneben született 1876 október 24-én, de már gyermekkorában hozzánk került. Első művészeti tanulmányainak színhelye Bécs, 1896—1899-ig Münchenben tanult. Először 1903-ban mutatkozott be nálunk jellegzetes grafikájával (ceruza, toll, tempera, kőrajz). Ezután Párizsban élt s ott készült újdonságaiból gyűjteményes kiállítást rendezett Könyves Kálmán szalonjában 1907-ben (szatirikus rajzok, könyvborítékok, falragaszok). Ugyanott megjelent egy gyűjtemény-nyel 1911-ben, ekkor már olajfestmények egész sora tarkította kiállítását: kisvárosi részletek, berlini utcaképek, arckép, tájak stb. A világháborúban hadifestő volt, ott készült munkáit megint a Könyves Kálmán mutatta be 1916-ban. A háború után a szomoróvá szürkülő Európában nem találta helyét, kivándorolt tehát 1921-ben New Yorkba. A sors úgy akarta, hogy ide-oda vándorló művész-életének ez legyen az utolsó állomása. Emlékét százzámra reprodukált rajzain kívül pesti barátai őrzik meg minálunk s az a három műve („Perspektívák,” „Orosz fogoly,” „Az ápolódó”), amelyeket a székesfőváros szerzett meg gyűjteményei számára.

SZÓCSNÉ SZILÁGYI PIROSKA. Október 28-án meghalt Budapesten kisaconai Szócs

Jenőné Szilágyi Piroška festőművész életében, 42 éves korában. Ritkán szerepelt a nyilvánosság előtt; emlékezőnk néhány művére, amelyeket 1911. decemberében állított ki a Nemzeti Szalónban, az egyik egy Kati című olajfestmény, a másik: Pandora, tollrajz, a harmadik a Hajnal című akvarell. Legutóljára, ha nem tévedünk, 1927-ben jelent meg egy virág-csendéletével a Nemzeti Szalónban. A művész nő Kolozsvárott született 1889. augusztus 9-én, ott tanult rajzolni, festeni Veress Zoltán útmutatása mellett, azután Londonba ment, ahol folytatta tanulmányait, mindezeket a tanulmányokat együtt folytatta vele húga, Margit festőművész. Október 30-án helyezték örök pihenőre a farkasréti temetőben.

GLATTER ÁRMIN. A budapesti művész-társadalom kedvelt és tevékeny tagot vesztett Glatter Árminban, aki október 29-én hunyt el Budapesten. Mint művész szerényen megvonult ama keretek körében, amelyeket tehetsége kiszabott, mint a művész-társadalom tagja önzetlenül munkálkodott közre a Nemzeti Szalón, később a Fészek művészklub alapításában. Egyben szorgalmas kiállítója is volt tárlatainknak, amelyeken táj- és arcképekkel jelent meg, közbe-közbe kiállítva valamely kisebb méretű életképet is, amely a kor ízlése szerint anekdotikusan kiélezte mutatott be egy „Leselkedőt”, egy szobalányt, egy cigarettázó hölgyet s más efféle.

Glatter Ármin Szepsiben (Abauj m.) született (saját adatai szerint, s nem Kassán vagy Kecskeméten, mint ahogy a legtöbb életrajzában olvasható), 1861. április 24-én. A miskolci gimnázium elvégzése után jogot tanult előbb Bécsben, majd Kassán. 1882-ben elhatározta, hogy festő lesz, ekkor beiratkozott a Mintarajziskolába, 1883-ban Lotzhoz került, 1886-ban pedig Münchenbe, Hackel osztályába. Azután rövid időn át Budapesten festett s 1888-tól fogva itt ki is állított. Egy évvel utóbb Párizsba telepedett s ott dolgozott egy esztendőn át. Közben utazott is. Budapesten megtelepedve, 1897-ben festőiskolát nyitott, amelyet főképp hölgyek látogattak. Csendes visszavonultságban dolgozott s öröme most már inkább abban télt, hogy láthatta nagytehetségű Gyula fiának híres festővé fejlődését. Annál súlyosabb csapást mért rá fia öngyilkossága. Az utóbbi időben súlyos májbjá gyötörte s az ezzel kapcsolatos szívgyöngöcség vetett véget életének.